

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1113/2015
24.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С. и др, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.С. и Д.Л., адвоката М.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 804/11 од 26.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 622/15 од 10.09.2015. године, у седници већа одржаној 24.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.С. и Д.Л., адвоката М.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 804/11 од 26.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 622/15 од 10.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К 804/11 од 26.02.2015. године окривљени Д.С. и Д.Л. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени на казне затвора у трајању од по осам месеци. Окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате износе од по 48.250,00 динара, а на име судског паушала износе од по 10.000,00 динара, у корист буџетских средстава суда, а у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате. Окривљени су обавезани да оштећеном Љ.Л. на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате износ од 64.312,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 622/15 од 10.09.2015. године, ставом првим изреке, поводом жалби окривљеног Д.С., окривљеног Д.Л. и њиховог заједничког браниоца, а по службеној дужности преиначена је пресуда Основног суда у Ивањици К 804/11 од 26.02.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу одредио да ће се казне затвора у трајању од по осам месеци изречене првостепеном пресудом извршити тако што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују за

време извршења казне, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне издрже у установи за извршење казне затвора, а извршење казне ће се спровести уз примену електронског надзора. Ставом другим изреке пресуде делимично је усвојена жалба пуномоћника оштећеног Љ.Л., па је укинута пресуда Основног суда у Ивањици К 804/11 од 26.02.2015. године у делу одлуке о трошковима кривичног поступка оштећеног Љ.Л., па је у том делу предмет упућен првостепеном суду на поновно одлучивање. Ставом трећим изреке пресуде одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Чачку, окривљених и њиховог заједничког браниоца, а првостепена пресуда у непреиначеном и неукинутом делу је потврђена, док је жалба пуномоћника оштећеног Љ.Л. у неусвојеном делу одбачена као недозвољена.

Против наведених пресуда (у делу у којем су исте постале правноснажне) захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених Д.С. и Д.Л., адвокат М.С., у смислу члана 485. став 1. тач. 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да покојни Ж.Л. се у критичној ситуацији није придржавао одређених правила понашања јер је његово понашање било неуобичајено и по својој природи такво да се не може приписати дужности окривљених да поступају тако опрезно да не би нанели штету покојном Ж.Л., који је грубо кршио правила понашања. Бранилац сматра да како судови нису успели да одговоре на питање одакле покојни Л. између задњих страна теретних возила, то се у конкретном случају десио непредвидив случај, јер окривљени нису могли да предвиде наступање друштвено опасне последице.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених даје сопствену оцену критичног догађаја и изводи чињенични закључак другачији од оног датог у побијаним пресудама, а да се у конкретном случају ради о непредвидивом случају, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, што није разлог предвиђен чланом 485. став 4. ЗКП због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је у поступку који је претходио доношењу побијаних пресуда повређено право на

суђење у разумном року окривљеног Д.Л., које је зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, а што је утврђено пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Р4 К 13/14 од 28.08.2014. године. Бранилац сматра да због неразумно дугог трајања предметног поступка, исти није окончан пре навршене двадесетједне године живота окривљених, због чега у конкретном случају није могао да се примени Закон о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и окривљенима евентуално изрекне уместо казне затвора нека од васпитних мера.

Како бранилац уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном Д.Л. у поступку повређено или ускраћено људско право и слобода зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, а у конкретном случају право на правично суђење, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.